

**En af Seminaristerne, H. A. Hansen, fremsagt Prolog ved
aftenunderholdningen paa Jonstrup Seminarium den 14. marts 1840.**

Vintren kom – og Danmarks Hjerte græd;
Hele Danmark sukked under Taare;
Sørgeklædt stod Danmarks Vangeled,
Thi vor Frederik elsked' os saa saare.

Fyrstesind besjæled al hans Færd,
Mildhed, Retfærd var hans Kongesmykke.
Fuldtvel er hans Minde Taaren værd,
Thi hans Hjerte ville Danmarks Lykke.

Dog et nyfødt Haab bestraaler dig,
Elskte Danmark! I Din Christians Stræben;
Ogsaa han vil see Dig lykkelig;
Sørg da kun med Haabets Smil paa Læben! –

Denne Stiftelse i Frederiks Vaar
Fik sin første Spire. Skjøn og herlig
Stenglen trivedes med Fred'riks Aar;
Den blev Træ. Han pleied den saa kjærlig.

Ogsaa under Christians Scepter den,
Pleies vil med kongekjærlig Iver.
Christian er sand Oplysnings Ven –
Stiftelse! Han Dig bevaagen bliver.

Da Du blomstre vil og bære Frugt
Kongekjærlighedens Løn fremmale;
Og det kraftig skjønne Træ skal smukt
Udstrø Frø i Danmarks elskte Dale!